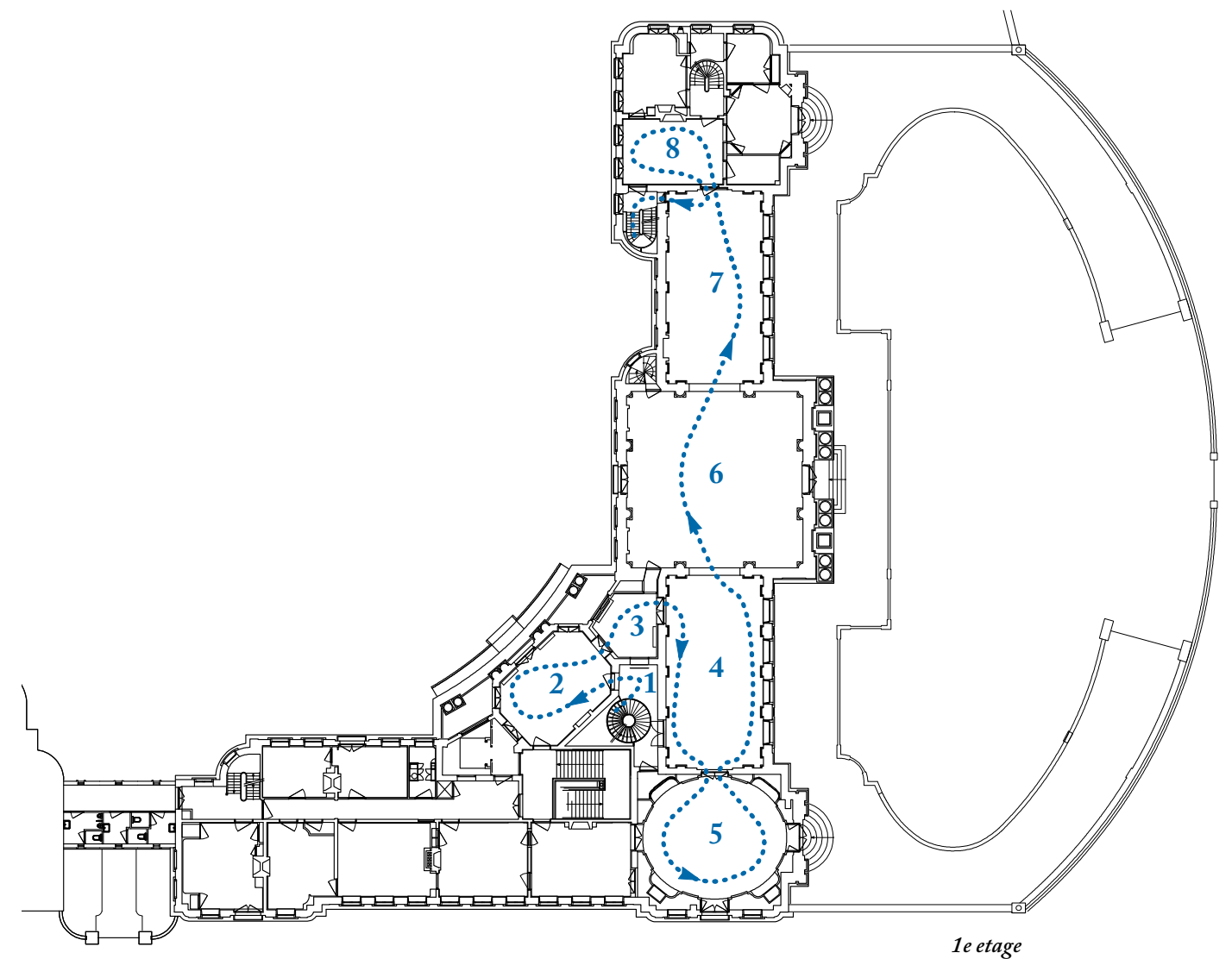
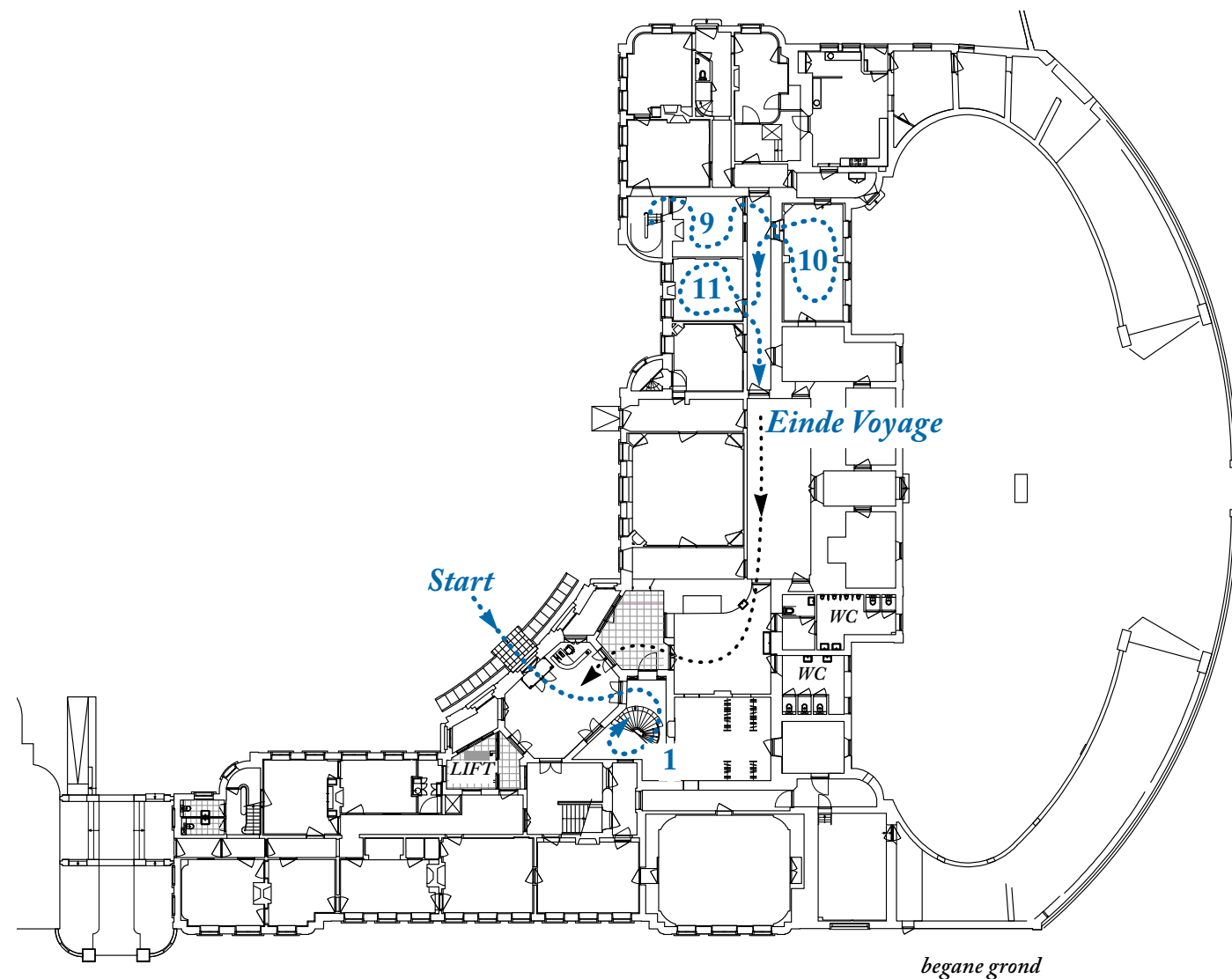

Voyage Through a Gallery's Skin 2 & 3 november 2019 Paviljoen Welgelegen – provinciehuis Haarlem

1. Trappenbuis

Daan Brouwer - Pas de Deux, 2017 - zilver
 Vincka Struben - Field of vision 3, 2019 - Transparante film (A3), zwarte marker
 Lucas Hoeben - Hope's Home [a gallery] II, 2019 - Gips, grafiet (1e etage)

2. Antichambre

Lucas Hoeben - Fixing a Hole, 2019 - Gips, tafel (197?), cellenbeton

3. Vissenkamer

Erik de Bree - Wallpaper painting #1, 2013 - Behang en inkt op paneel

4. Lodewijk Napoleonzaal

Karien Beijers - Monitoring, 2019 - HD video op 2 monitoren, (loop)
 Vincka Struben - The frame, 2019 - A3 papier, Oostindische inkt, acryl verf, crepe tape

5. Ovale kamer

Lucas Hoeben - Hope's Home [a gallery] I, 2019 - Beton, pigment, hardhout, gips, grafiet
 Lucas Hoeben - Beam This, Bruce on Berlin Blue!, 2019 - Projectie, projector, gips, lakverf, pigment, hout
 Daan Brouwer - Evolutie I (2017), Evolutie III (2017), Evolutie IV (2019) - Zilver

6. Statenzaal

Liza Prins - Fading Mantras, 2019 - Performance: zaterdag: 11:00, 13:00, 15:30 zondag: 13:00, 14:00, 15:00

7. Wilhelmina van Pruisenzaal

Ralph de Jongh - I'm not really here, never really here, 2019 - Installatie, mixed media

8. Slaapkamer Lodewijk Napoleon, Slaapkamer Wilhelmina van Pruisen

Alina Lupu - The division of labour
 2 books - Adam Smith's "The Wealth of Nations" - € 5,89 + Karl Marx's "Capital" - € 7,90
 Golden cover for the books - € 100
 1 MacBook Pro playing "The Wealth of Nations" references - € 3,400
 1 golden blouse - € 50
 1 pile of receipts - priceless
 1 pile of cleaning cloths - € 100 Euros
 Mobile phone holders - € 3.40 each

9. Wachtkamer

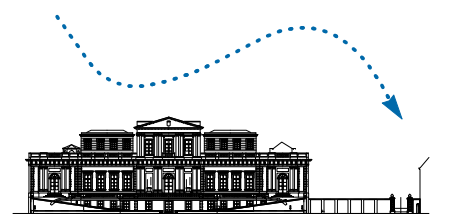
Allen

10. Commissiekamer 3

Daan Brouwer - Still life - Mixed media

11. Commissiekamer 4

Karien Beijers - Want, 2019 - 4k video, 6,8" (loop)

meer informatie op de andere zijde

Alina Lupu

8. Slaapkamer Lodewijk Napoleon, Slaapkamer Wilhelmina van Pruisen

Alina Lupu (1985, Roemenië) is een post-conceptueel kunstenaar en schrijver. Ze heeft een achtergrond in psychologie, fotografie en een onvoltooide opleiding in de beeldende kunst. Eerder dit jaar bracht ze een publicatie uit onder de titel "This is a Work of Fiction". De roman reist door echte en ingebeelde situaties, die de kwetsbaarheid van het artistieke beroep raken als ook de vele compromissen waaraan men onderweg wordt onderworpen. Haar werk heeft de volgende plekken geïnfiltreerd: W139, Amsterdam; Onomatopée, Eindhoven; Drugo More, Rijeka; Rheum Room, Basel; European Lab, Lyon en Diskurs, Giessen. 'The division of labour': In 1786 droeg Adam Smith de vierde editie van zijn boek "The Wealth of Nations" op aan de heer Henry Hope. Hoewel de tijden anders waren, werd evenveel zorg en aandacht besteed aan het functioneren van de wereld. In een citaat dat een ogenschijnlijk eenvoudig kledingstuk uit elkaar haalt, een wollen jas voor dagloners, slaagt Smith erin om de complexe relaties tussen de arbeid en de handel op mondiaal niveau te vatten. Aan de hand van dit uitgebreide citaat zal Alina Lupu door een hedendaagse lens naar de wereldhandel kijken en hoe "The Wealth of Nations" de tand des tijds doorstaat. Alina confronteert in deze installatie het verleden met hedendaagse relikwieën en stelt ons de vraag terug te denken waar dingen vandaan komen, hoe ze tot ons komen en over de waarde daarvan.

Vincka Struben

1. Trappenhuis, 4. Lodewijk Napoleonzaal

Field of vision 3: Een poging de fysische eigenschappen van het oog te begrijpen, zoals deze zich afspiegelen in een ruimte en zoals de ruimte wordt weerspiegeld in de retina. Om de dynamische vorm van het gezichtsveld te vatten wanneer oogbewegingen de statische grenzen van een ruimte ontmoeten. Vanaf 1 positie, met gefixeerd hoofd en de ogen gericht op 1 focuspunt wordt de grens van het gezichtsveld gemarkeerd. Hier, in het trappenhuis van Paviljoen Welgelegen, wordt het gezichtsveld op een bijzondere manier vervormd, door de scherpe hoek van de wanden. Het nummer in de titel is gerelateerd aan het adres van het gebouw. The frame: Een lijst zowel begrenzing als verbinding; Een verbindend element tussen twee werelden die elkaar normaal gesproken niet raken. In de barok door middel van plooien en schaduwen een overgang van fysieke ruimte naar visioen. In deze schilderijenzaal is het patroon van de houten vloer verborgen onder het tapijt zichtbaar gemaakt. Het nachtelijk blauw, geplaatst tegenover de daklantaarn is een verwijzing naar de Romantische landschappen uit de verzameling van Henry Hope. De blik nu niet gericht op de horizon of de as in de Haarlemmerhout maar in de richting van de nachtelijke hemelkoepel die zich onder de aarde bevindt.

Erik de Bree

3. Vissenkamer

Bij het ontstaanproces van de werken van Erik de Bree draait het net zoveel over afbreken als over opbouwen. In al zijn series, waarvan bij sommigen behang het hoofdbestanddeel is en bij anderen acrylverf, ontstaat het uiteindelijke beeld altijd door een lang proces van materiaal aanbrengen en deze vervolgens weer gedeeltelijk te verwijderen. Aangezien zijn processen nooit voor de volledige 100% stuurbaar zijn creëert hij als het ware een werkwijze waarin veel ruimte is voor toevalligheid en onverwachte wendingen. Het onderzoek 'an sich' speelt dan ook een grote rol in het werk van Erik de Bree. In de vissenkamer toont hij het eerste werk waarin hij zijn verf ingeruild heeft voor behang, een manier van werken die hij in de jaren erna verder uitgediept heeft. Door het werk, dat veel te groot is voor deze kleine ruimte, hier te positioneren krijgt het bijna het gevoel van een voorzetwand die nog niet op zijn plaats staat. De huid van het werk en zijn gelaagdheid gaan een directe dialoog aan met de huid van het gebouw: de aanwezige ornamenten, tapijten, lambriseringen en wandbespanningen met verschillende stijlkenmerken, aangebracht of gerestaureerd in verschillende periodes.

Daan Brouwer

1. Trappenhuis, 5. Ovale kamer, 10. Commissiekamer 3

Sculpturaliteit speelt een belangrijke rol in het werk van Daan Brouwer. De objecten die hij vervaardigt zijn autonoom en hebben toespelingen naar de toegepaste kunst. En in het bredere perspectief van de driedimensionale kunsten eert hij met zijn objecten de traditie van het zilversmeden. In zijn atelier in Haarlem combineert Brouwer de traditionele zilversmeedtechnieken met hedendaagse productiemethoden, zoals *rapid prototyping*, waarbij het eeuwenoude ambacht naar deze tijd wordt getild. Dynamische vormen en reflectie van het materiaal zijn centrale kenmerken in zijn werk. Dit komt tot uiting door oppervlaktes die vervormen, welven en bollen of door geometrische vormen die in beweging komen en overlopen in elkaar. Veel van zijn stukken bestaan uit meerdere delen, opeenvolgende momenten, die samen een achterliggend idee of verhaal weergeven. In deze series interacteren de verschillende onderdelen op een intrigerende manier met elkaar. Met zilver als constant element toont deze tentoonstelling de voortdurende verandering van vorm in het licht van 'alles stroomt, niets blijft'.

Liza Prins

6. Statenzaal

Fading Mantras is een performatief werk dat in de eerste instantie associatieve en persoonlijke reflecties presenteert op de restauratie van de tapijten in de voormalige schilderijen zalen. Vijf vrouwen schreven teksten waarin op poëtische wijze parallellen worden getrokken tussen de levens van de tapijten en dat van de schrijfsters en een cultureel bepaald (schoonheids) ideaal dat vrouwen oplegt om "jong" te zijn. Een tweede groep vrouwen draagt deze teksten voor, terwijl ze afwisselend routinematige handelingen uitvoeren die in populair geloof een verjongende werking hebben. Ervaringen van materiële condities van jong zijn en verouderen komen samen, terwijl de woorden en daden van vrouwen geëchood worden door de stemmen en lichamen van andere vrouwen.

Karien Beijers

4. Lodewijk Napoleonzaal, 11. Commissiekamer 4

Samenwerken met de ruimte, elementen accentueren, beïnvloeden, wegnemen, ontregelen en deze zo opnieuw interpreteren. Onderdelen van de ruimte die vanzelfsprekend zijn geworden, over het hoofd gezien, worden opnieuw geactiveerd en zichtbaar. Het oppervlak wat zo bepalend is voor de ervaring van dit interieur vormt hier het uitgangspunt. De kunstwerken functioneren als productieve onderbrekingen waardoor de bestaande constellatie van culturele en persoonlijke symbolen, ideeën, tijden en ruimten wordt uitgebreid én bevroegd. Je in een ruimte bevinden, de ruimte op je laten inwerken, onderzoeken met het lichaam. Wat betekent het om je ergens fysiek te bevinden wanneer we steeds meer tijd doorbrengen in virtuele ruimten? Er zijn maar weinig elementen in een ruimte die wij aan raken tenzij het is om er voor te zorgen, ze te onderhouden. Het oppervlak is projectiescherm en podium, de achtergrond wordt voorgrond én figuur. Van alle ruimtelijke elementen is de wand voor een kunstenaar misschien het meest bepalend om zich toe te verhouden. In recente geschiedenis is zelfs de witte wand het meest geschikt geacht voor presentatie van kunst. Deze witte wand wordt een plaats, voor dromen en denken, het wordt een plaats van activiteit.

Lucas Hoeben

1. Trappenhuis, 2. Antichambre, 5. Ovale kamer

Lucas Hoeben portretteert het domein van de kunst en gebruikt daartoe alle verschijningsvormen die de kunst vermag. Kunstenaars, sculpturen, musea, performances, museumdirecteuren, printwerk over kunst, maar ook trivialiteiten, zoals een museumbankje of een vitrine. De technieken die Lucas Hoeben gebruikt lopen uiteen van het gieten van verschillende materialen tot tekenen of fotograferen. Hoeben gebruikt hierbij basale grondstoffen, zoals gips, beton, grafiet, papier en pigment. Bij elk te maken werk ligt altijd het contour van het betreffende onderwerp ten grondslag. In de tentoonstelling *Voyage Through a Gallery's Skin* staat het contour van het provinciehuis centraal. Als voormalig museum, geïnitieerd door de puissant-rijke 18e eeuwse bankier Henry Hope, en daarbij een van de eerste musea in Nederland, is dit voor Hoeben een onderwerp bij uitstek. In deze tentoonstelling toont Lucas Hoeben drie sculpturen gebaseerd op de plattegrond van het paviljoen, en een animatie, gebaseerd op Bruce Nauman's performance *No, No, New Museum*.

Ralph de Jongh

7. Wilhelmina van Pruisenzaal

Het werk van Ralph de Jongh raakt onmiddellijk de zintuigen van de kijker. Zijn objecten bezitten zowel sculpturale als picturale kenmerken en zijn niet gemakkelijk te categoriseren. Ze zijn zeer tactiel en roepen associaties op met snoep of glazuur op een taart. De kijker kan zichzelf nauwelijks bedwingen door het werk aan te raken en sommige mensen bekennen zelfs dat ze het willen likken of er in bijten. Deze reflexen komen voort uit het gebruik van De Jongh van pastelkleuren en tactiele materialen zoals polystyreen en jute. Zijn werken worden gekenmerkt door ambacht, de schoonheid van kleine imperfecties en het besef dat het materiaal waarmee een kunstenaar werkt ook een eigen wil heeft. Het is deze wisselwerking tussen het sturen van het maakproces en de invloed van het onvoorspelbare dat de praktijk van De Jongh typeert.